

Brev från EKKI till det franska kommunistpartiets centralkommitté

(25 juni 1921)

Kära kamrater!

Vi anser det nödvändigt att dra vissa slutsatser i fråga om tillämpningen av den senaste kongressens beslut på kommunistpartierna i olika länder.

1. Det finns ett trängande behov att upprätta mer regelbundna och tätare kontakter mellan er och Kommunistiska internationalens exekutivkommitté. Det är nödvändigt att utse vissa kamrater för att vidarebefordra all kommunistisk litteratur som ni ger ut i Frankrike till oss. Det är absolut nödvändigt att vi får periodiskt återkommande rapporter om partiets och hela den franska arbetarrörelsens liv. Slutligen är det nödvändigt att förse vår tidskrift, *Kommunistiska internationalen*, med artiklar som belyser den franska kommunismens nuvarande frågor.

De grundläggande direktiven till det franska kommunistpartiet på det taktiska området finns i en resolution från världskongressen. Här vill vi bara uttrycka våra uppfattningar främst vad gäller partiets parlamentariska politik klarare och mer öppenjärtigt än vad det går att göra i teser som är tänkta att publiceras. Givetvis är inte den parlamentariska verksamheten av avgörande karaktär, men den är icke desto mindre av enorm *symptomatisk betydelse*. Den gör det möjligt att uppskatta hur exakt och klar partiets revolutionära linje är, hur det klarar av att stå emot det borgerliga inflytandet och vilken förmåga det har att tala till de proletära massorna över huvudet på den parlamentariska majoriteten. I Frankrike är den revolutionära precisionen i den parlamentariska taktiken ännu mer trängande nödvändig än på andra ställen, eftersom de anarkistiskt påverkade delarna av arbetarklassen först och främst bedömer partiet utifrån dess parlamentariska verksamhet. Fördomarna hos de som förnekar behovet och användbarheten av ett parti går bara att övervinna genom att förvandla parlamentsgruppen till ett verktyg för en verkligt revolutionär arbetarpolitik. Det gäller tyvärr inte i ert land ännu.

Således var vår grupps parlamentariska politik under de senaste spända relationerna mellan Frankrike och Tyskland helt otillräcklig. Kamrat Cachins tal kunde tolkas som att det franska kommunistpartiet stöder alliansen mellan England och Frankrike som en stöttepelare för fred i Europa gentemot Briands äventyrliga politik. Ändå är det helt uppenbart att det för att avslöja den härskande klickens äventyrspolitik inte finns något som helst behov att dölja det faktum att den engelsk-franska alliansen inte är en fredsfaktor utan tvärtom en orsak till skövling, plundring och nya krig. En brytning mellan Storbritannien och Frankrike skulle helt enkelt ge upphov till ett annat förbund med exakt samma syfte. Efter att Briand hade gjort sina lugnande deklARATIONER lade den kommunistiska gruppen fram en resolution som begränsade sig till att kräva att de värnpliktiga från årsklassen 1919 skulle frikallas. Under de givna förhållandena innebar det att gruppen intog sin ståndpunkt på grundval av regeringens politik och godkände dess förhållningslinje och bara krävde att man skulle dra en rent praktisk slutsats av de allmänna förutsättningarna. Under dessa förhållanden kunde partiet i princip inte ha gjort något större taktiskt misstag. Det var gruppens plikt att i sin resolution avslöja den nya fasen i det engelsk-franska stråtröveriet och peka på att Briands förhållningspolitik bara är förspelet till nya blodiga härjningar. I ett sådant sammanhang skulle kravet att frikalla 1919 års värnpliktiga ha framstått i ett helt annat ljus.

2. I ett antal andra frågor har gruppen visat sin identitet antingen alltför skissartat eller helt misslyckats att göra det, och i utomståendes ögon försvann den i den ”yttersta vänstern”. När det gäller parlamentariskt manövrerande och att anpassa sig till publiken och dra ytliga retoriska poänger kommer undantagslöst Dissidenterna att vinna, eftersom de framförallt är ett parti av advokater och deputerade. Det är därför än viktigare för oss att ställa frågorna direkt, vid varje lämpligt tillfälle ställa oss själva mot Longuets anhängare och öppet och direkt avslöja dem från den parlamentariska

talarstolen och formulera skarpa, exakta paroller som är förståeliga för arbetarrörelsens breda skikt. Samtidigt måste vi se till att rapporterna från parlamentet i *l'Humanité* kompletteras, belyser och gör våra deputerades tal mer exakta. Det skulle inte skada utan tvärtom bara visa sig vara gynnsamt om *l'Humanité* i speciella fall direkt skulle peka på misstag i den ena eller andra kommunistiska deputerades tal. Den borgerliga pressen kommer att kasta sig över detta med största skadeglädje men arbetarklassen kommer att få se att våra deputerade inte är några gudar, att de är underställda partiets kontroll. Det skulle bara ha ett skolande värde.

L'Humanités nuvarande rapporter från parlamentet är helt genomsyrade av de parlamentariska påtryckningsgruppernas anda och därmed helt otillgängliga för de arbetande massorna.

3. Kamraterna Monattes och Monmousseaus¹ skarpa uttalanden mot Moskvakongressens resolution angående relationerna mellan partiet och fackföreningarna härrör på det hela taget ur det faktum att de franska syndikalisterna aldrig har fått höra någon öppen kritik av sina uppfattningar från de franska kommunisterna. Det råder en tyst överenskommelse enligt vilken alla den fackliga rörelsens frågor verkar vara ett sorts ideologiskt monopol för den revolutionära syndikalismen. Som någon sorts kompensation har syndikalisterna å sin sida helt avstått från att befatta sig med partiets passivitet och speciellt dess parlamentariska verksamhet. En sådan mekanisk uppdelning kan visa sig vara ödesdiger för den revolutionära rörelsen i Frankrike. Arbetarklassen utgör en enhet. Den proletära revolutionen blir alltmer möjlig ju mer denna enhet visar sig på den proletära klasskampens alla områden. Inför arbetarmassornas ögon måste vi kräva av syndikalisterna att de öppet uttrycker sina åsikter om partiets politik och partiets negativa sidor. Vi måste tvinga dem att förklara varför de vägrar att ansluta sig till kommunistpartiet vid en tidpunkt då detta parti har gjort det till en plikt för alla sina medlemmar att gå med i fackföreningarna. Vi måste med största uppmärksamhet lyssna till syndikalisternas kritik, ty som hela det förflutna visar uttrycker de på det hela taget stämningar och uppfattningar hos en ganska stor del av proletariatets revolutionära delar. Men på samma gång är det nödvändigt att öppet kritisera den revolutionära syndikalismens inskränkta ståndpunkt.

Ständiga hänvisningar till Amiensdeklarationen, vägran att ansluta sig till den Röda fackföreningsinternationalen, upprop om en ny fackföreningskongress i syfte att bilda en ”bredare” international – allt detta utgör en upprepning av den taktik som användes av longuetisterna, som också började med att solidariserar sig med Moskva för att sedan ställa sig uppgiften att ”rekonstruera” det förflutna, vägrade att gå med i internationalen, föreslog att det skulle bildas en ”bredare” international och slutade med att bilda en ynkelig Två-och-en-halv international. Om Monatte och Monmousseau envist skulle vidhålla sin nuvarande ståndpunkt skulle slutresultatet otvivelaktigt bli skapandet av en ynkelig Två-och-en-halv fackföreningsinternational, mitt emellan Amsterdam och Moskva. Alla dessa faror måste öppet pekas ut idag. Vi måste – i tal och skrift – förklara för de breda arbetarmassorna vad Moskvakongressens resolutioner om det fackliga arbetet har för innebörd. Det är möjligt och obligatoriskt att tillåta en diskussion om det ömsesidiga förhållandet mellan partiet och fackföreningarna i partipressens spalter. Det är speciellt viktigt att dra in de revolutionära syndikalisterna i denna diskussion. Men inte i något fall är det tillåtet att lämna massorna utan ledning. Kommunistiska internationalens ståndpunkt måste i det ena numret efter det andra bestämt ställas mot de revolutionära syndikalisternas uttalanden, artiklar och resolutioner i den mån dessa resolutioner avviker från internationalens beslut.

4. Den grundläggande uppgiften är att erövra arbetarmassorna. Arbetarmassornas mest utvecklade

1 **Monatte** var före Första världskriget medlem i den franska revolutionära syndikalistiska rörelsen. Anslöt sig till det franska kommunistpartiet i slutet av 1922 och var en av partiets ledare. Lämnade senare den kommunistiska rörelsen. **Monmousseau** var syndikalist och en av den franska fackföreningsrörelsens ledare under Första världskriget. Bildade tillsammans med bland annat Monatte ”Kommittén för Tredje internationalen”. Blev senare en av stalinismens stöttepelare inom den franska arbetarrörelsen.

del finns samlad i fackföreningarna. Av denna orsak måste fackföreningarna under den närmaste perioden bli det viktigaste området för partiets samordnade och organiserade verksamhet.

Kommunisterna i fackföreningarna måste kontrolleras noga, de måste ha kontakt med varandra och ställas under den närmaste partiorganisationens kontroll och vägledning. Centralkommittén måste ge de lokala partiorganisationerna ständig ledning i frågor om den fackliga taktiken.

Med hänsyn till detta förefaller det lämpligt att skapa en speciell och permanent kommission ansluten till centralkommittén som ägnar sig åt fackföreningsrörelsens frågor. Denna kommission kan bestå av flera medlemmar ur centralkommittén som är nära bekanta med fackliga frågor plus flera arbetarkommunister som huvudsakligen eller enbart arbetar inom fackföreningarna. Alla den fackliga rörelsens frågor måste komma till denna kommission. Speciellt viktiga frågor, eller frågor kring vilka det uppstår motsättningar inom kommissionen måste hänvisas till centralkommittén. Kommissionen ska organisera ett antal sammankomster och konferenser i Paris för de kommunister som arbetar i fackföreningarna i syfte att klargöra fackföreningarnas inre liv, de ideologiska grupperingarna inom dem, på vilket sätt och med vilka medel agitationen, organiseringen och så vidare ska genomföras. Det vore önskvärt att bjuda in revolutionära syndikalister till dessa konferenser och ge dem rådgivande röst för att göra det möjligt för dem att i praktiken få en förståelse för att kommunistpartiet är en organisation för den proletära förtruppen som ställer sig uppgiften att erövra ledarskapet på det proletära livets och kampens alla områden.

Vi måste till varje pris skola och genomsyra de kommunister som arbetar i fackföreningarna med övertygelsen att de även i fackföreningarna förblir partimedlemmar och genomför dess grundläggande direktiv. Kommunister som envist framhårdar i missuppfattningen att de i det fackliga arbetet är självständiga från partiet ska som regel uteslutas ur partiet.

5. Det är nödvändigt att redan nu välja ut arbetarkommunister som kan inneha ansvarsposter i fackföreningarna när dessa delvis eller helt har vunnits över. Dessa utsedda kamrater måste ägna sitt huvudsakliga arbete åt att skola sig praktiskt för det fackliga arbetet.

6. I linje med den senaste världskongressens resolutioner måste det genomföras allvarliga och djupgående förändringar av partiets organisatoriska apparat och dess funktionssätt.

Vi utgår från antagandet att omorganisationen ska börja med centralkommittén själv, och att perioden fram till den kommande partikongressen ska utnyttjas för att noggrant förbereda denna omorganisation.

Centralkommittén måste: (a) föras så nära basmedlemmarna som möjligt, (b) bestå av kamrater som huvudsakligen ägnar sin krafter åt partiarbete.

Grovt räknat inte mindre än en tredjedel av centralkommitténs medlemmar bör vara anställda partiarbetare, stå på partiets avlöningslista och fullständigt stå till partiets förfogande. Vid sidan av dem måste man placera de som först och främst arbetar som funktionärer i fackföreningarna. Med tanke på den fackliga frågans utomordentliga betydelse ska målet vara att ungefär en tredjedel av centralkommittén ska utgöras av sådana arbetare. Under dessa förhållanden skulle inte mer än en tredjedel av centralkommittén bestå av kamrater som ägnar större delen av sin tid åt parlamentarisk verksamhet eller privat arbete. Det är vår bestämda uppfattning att bara en centralkommitté som ser ut så här och med en stor andel arbetare kan säkerställa att detta centrala partiorgan får en verklig ledning över rörelsen. Det är nödvändigt att omedelbart börja välja ut kvalificerade kamrater och utse nödvändiga kandidater, ty utan ett sådant noggrant förberedelsearbete kommer inte kongressen att få de nödvändiga resultaten i detta avseende.

7. Med lokalorganisationernas nuvarande uppbyggnad berövas partiet ett direkt ledarskap. Centralkommittén kan inte leda det lokala arbetets alla konkreta aspekter från Paris. Det finns inga lokala kommittéer som är valda och ständigt fungerande organ. Det är helt uppenbart att utan ständigt

fungerande lokalkommittéer blir partiet oförmöget att agera. Även personalen i alla lokalkommittéer måste innehålla ett antal kamrater vars alla krafter står till partiets förfogande.

Utän tvekan har vi ärvt ett betydande antal personer från det gamla partiet i form av partisekreterare och kassörer som blev kommunister bara därför att majoriteten av partimedlemmarna var för Tredje internationalen. Denna gamla sortens funktionärer visar sig alltför ofta oförmögna att inse den nya tidsperiodens karaktär och uppgifter och de nya arbetsuppgifterna. Det är oundgängligt att göra nya val bland arbetarna, inklusive från ungtkommunisternas led.

Det måste i varenda kommitté finnas kamrater som kan offra sina personliga intressen för partiarbetet, och som är väl rustade för att utgöra ett exempel för andra. För att kunna sprida litteratur, genomföra agitation, propaganda, etc måste partimedlemmarna uppvisa en osjälviskhet och kraft som krävs för att förbereda de avgörande strider som står framför oss i en mer eller mindre nära framtid.

8. Partiets inre liv måste återspeglas mycket tydligare, fullständigare och effektivare i *l'Humanités* spalter. Det är nödvändigt att öppet kritisera bristerna i det lokala arbetet, strängt gissla de partimedlemmar som under den kommunistiska fanans täckmantel visar avsevärd opportunist i det lokala arbetet och kan tänka sig att inlåta sig på kohandel med etablissemanget. Bara om partiet är strikt vaksamt mot sina parlamentsdeputerade, medlemmar i kommunfullmäktige och andra kan det försäkra sig om arbetarklassens tilltro och respekt.

9. Det måste en gång för alla sättas stopp för en situation där det är möjligt för partimedlemmar att, utifrån egna materiella överväganden eller på grund av sina politiska uppfattningar, ge ut tidningar eller tidskrifter som partiet inte har någon kontroll över, och som gång på gång är fientligt inställda till partiet. Medvetet eller halvt medvetet skyler förläggare, redaktörer och journalister av denna typ sig i sitt nära släktskap med kommunismen, och använder sina kontakter med kommunismen som täckmantel för att utnyttja partiets auktoritet och arbetarmassornas entusiasm till förmån för sina egna privata företag, för att senare under kampens mest kritiska ögonblick vända allt sitt inflytande mot kommunistpartiet. På detta område föreskriver frågor om politiskt lämpliga medel att partiet ska föra en beslutsam linje.

10. De avsevärda framgångarna för *La Vague*,² en av dessa uppenbart skadliga alster, är för övrigt bevis på hur stark längtan är bland breda kretsar av arbetare, soldater och bönder att hitta en återspeglning av sina egna liv, erfarenheter, tankar, etc i tidningar eller tidskrifter. Vi måste till varje pris få partipressen, inklusive *l'Humanité*, närmare de arbetande massornas liv. Det måste upprättas ett vidsträckt nätverk av korrespondenter i fabriker, verkstäder, bostadsområden, etc. Rapporterna från dessa korrespondenter ska förkortas, skäras ner, och kompletteras med en kommentar. Men det är oundgängligt att de arbetande massorna ska återspeglas i sin egen tidning.

11. Vi anser att en fullständig ömsesidig förståelse och upprättandet av nära band mellan det nya EKKI och det franska kommunistpartiets centralkommitté är det viktigaste villkoret för ett framgångsrikt framtida arbete. Av detta skäl yrkar vi bestämt att kamraterna Frossard, i egenskap av partisekreterare, och kamrat Cachin, i egenskap av ordförande för parlamentsgruppen, så fort som möjligt ska komma till Moskva – tillsammans eller om det visar sig alltför svårt var och en för sig – för att diskutera ett antal frågor som har ett nära samband med det franska kommunistpartiets kommande kongress.

Efter att fritt ha uttryckt vår syn på det franska kommunistpartiets uppgifter tvivlar vi inte för ett ögonblick att ni för er del bara kommer att ta vår kritik för vad den verkligen är, nämligen: vårt djupa och uppriktiga försök att ge all tänkbar hjälp till det franska kommunistiska partiet, en av den Kommunistiska internationalens viktigaste sektioner.

2 **La Vague**, var en av de typiska tidningar som gavs ut i Frankrike vid den här tiden, som använde det franska kommunistpartiet som täckmantel för att angripa marxismen och Tredje internationalens kongresser.

Vänligen acceptera våra broderliga hälsningar och vår önskan om er framgång.

Kommunistiska internationalens exekutivkommitté

25 juni, 1921